

העלון לחברי ולבוגרי הפרויקט

תמוז תשע"ה — 2015/7

#3

בוגר מספר:
אודליה רונשטרק

עמוד 12

השמיניסטים
נפרדים

עמודים 5-8

דניאל גולדברג

עמוד 3

העיתון: הודיה
יעקב, לב-לי
סיטרון, אייל
ירון וחיים
(יוג'ין) סוויד
עריכה
ועיצוב: אביה
בנמלך חובב

תודה
רבה
לדפוס
עציון -
הדפוס
הכי טוב
בגוש

לאחר עשר שנות פעילות הגענו לצומת דרכים. השאיפה להמשיך בפעילות הפרויקט ואף לתת מענה לבני נוער נוספים אינה עולה בקנה אחד עם היכולת הכלכלית של העמותה.

לאור העובדה כי העמותה פועלת בכוחות עצמה וללא עזרה מגורמים רשמיים, התשלום השנתי מספיק בקושי להוצאות השוטפות של העמותה. (כגון: ציוד מינימלי המשמש לפעילות היום-יומית, ענייני ניהול העמותה, שכר טרחה לרואת החשבון שמטפלת בענייניה הכלכליים של העמותה, משכורת למנהל העמותה, פרסום המופעים, ציוד לתפאורה ועוד..)

באירועים השונים, ההכנסות מהכרטיסים מאפשרות לנו לשלם על השכרת האולם ובמידה ונשאר מעט עודף, אנו משתמשים בו לסבסוד היציאות השונות (כמו שבת) למשתתפים שמתקשים לשלם את הסכום המלא.

התשלום השנתי הוא סמלי ביחס למסגרות אחרות, אך למרות זאת כרגע אין בכוונתנו להעלות את התשלום מתוך רצון לאפשר לכל בני הנוער להשתתף מבלי לשלם סכומים גבוהים יותר.

בימים אלו נעשים מאמצים ע"י מספר בוגרי פרויקט יחד עם יונתן על מנת לגייס סכום שיאפשר את המשך הפעילות.

מטרנתו היא לגייס סכום ראשוני של כ- 80 אלף שח שישמשו להעסקת עובד נוסף בעמותה שיהיה אחראי על נושא גיוס הכספים ועל פרויקטים נוספים, לשכירת מבנה ראוי שיהיה ניתן לקיים בו חלק מהפעילויות ולרכישת ציוד נחוץ להמשך הפעילות.

לשם כך פתחנו אתר אינטרנט (ניתן למצוא אותו ע"י הקלדת "עמותת הפרויקט" בגוגל) ודף פייסבוק ואנו עובדים כעת על הפקת סרטון תדמית.

כל אלו המעריכים את תרומתה של העמותה לנוער אפרת וגוש עציון בעשר השנים האחרונות ומעוניינים לעזור ולדאוג להמשך הפעילות, מוזמנים ליצור קשר ולעזור במציאת תורמים או גופים שונים שיוכלו לתרום ולהעניק לנו את הדחיפה שאנו זקוקים לה.

כל תרומה יכולה לעזור. למען הסר ספק - אנו מעוניינים מאוד להמשיך להפעיל את העמותה ולהרחיב את הפעילות לבני נוער נוספים אך לצערנו, לאחר שנים של עבודה למען הנוער, בלי להשיג את הסכום הדרוש, לא נוכל לעשות זאת.

כל עזרה תתקבל בברכה.

אביה בנמלך חובב

• מורה חיילת

את הטור הקודם שכתבתי חתמתי בקטע משר של יהודה עמיחי מתוך "פתוח סגור פתוח":

"אני אומר באמונה שלמה / שהתפילות קדמו לא-לוהים / התפילות יצרו את הא-לוהים / הא-לוהים יצר את האדם והאדם יוצר תפילות שיזכור את הא-לוהים שיזכר את האדם".

מהיכרותי עם שיריו של עמיחי אני מאמינה שהתפיסה האמונית שלו לא רחוקה מהתפיסה שעל ברכיה התחנכתי בבית ובאולפנה, אבל השורה התחתונה שלו היא תמיד כופרת, וכך הוא גם נתפס. משורר אתאיסט. בשביל להסתייג מן האמירה הכופרת הבאתי את עיקרי האמונה של הרמב"ם, אבל לא הייתי שלמה עם האמירה הזאת. עיקרי האמונה היו מאז ומעולם מכשול בעיני.

לא הבנתי איך הרמב"ם יכול לומר לי שאם אני לא מאמינה באמונה שלמה בכל י"ג העיקרים שלו, אני כופרת ולא זכאית לחלקי בעולם הבא. באופן כללי, לא הבנתי איך אפשר להאמין באמונה שלמה. תמיד הרגשתי שהמילה "אמונה" הומצאה כדי לתאר גבול דק שעובר בין "הרגשה" לבין "דיעה", בין "החלטה" ל"ביטחון", בין "השתוקקות" ל"אבל רק תן לי קצה של הוכחה.. משה..

שאני אדע שאני בכיוון". מילה שמישהו המציא כי היא מתארת משהו בלתי אפשרי. "אמונה שלמה" נשמעה לי כמו אוקסימורון. אף פעם לא הבנתי, ואני עדיין לא מבינה. השתוקקתי, בטחתי, גם האמנתי. ועדיין.. בתור ילדה ידעתי שאולי אנחנו טועים, אבל לא נורא, נדע בודאות רק כשנגיע לשמים, ואם נגלה שם שטעינו.. טוב אף אחד כבר לא יוכל להגיד לנו "אמרתי לכם".

אנחנו הרי לא יודעים, אנחנו מאמינים. היום שבו גיליתי שזה לא מספק אותי היה היום שבו איבדתי את מסת התמימות הגדולה ביותר שאיבדתי עד היום.

אחר כך גם גיליתי, כמו שקרה פעמים רבות, שיהודה עמיחי כתב את מה שהרגשתי הרבה לפני:

"ובדבר ספר לימוד החשבון. עכשיו הגעתי אל העמודים האחרונים שבהם רשימת הפתרונות / וזה היה אסור להסתכל בהם ולהשתמש בהם / עכשיו מותר. עכשיו אני בודק / במה צדקתי ובמה טעיתי / וידע מה עשיתי נכון ומה לא עשיתי. אמן."

אני מאמינה שהמשורר בחר בספק כהוכחה. אי אפשר להאמין לפתרונות בסוף הספר, צריך לדעת. יש תשובה אחת: או שכן או שלא. ומה אם נגלה שטעינו? בכל אופן, אני עדיין אומרת בוקר וערב "ה' אלוהינו ה' אחד". באהבה. ♦

דניאל גולדברג

• שיעור א', מחניים

שפע

השפעת העולם נובעת משפע העולם שכל כך חסר לנו. שלא תבינו אותי לא נכון. נכון, יש שפע, אבל הוא מוגבל ומגביל, במקביל, אנחנו ממשיכים בחיינו ומתלוננים, עוינים לטוב שאנו בעצמנו הופכים לרע. עושה רושם שכולם מתעניינים, חושבים איך לתת כל הזמן, ביקורת, החברה חושבת שהיא טובה אך בעייתית, והפרט חושב שהוא טוב והחברה תשנה. הבעיה שאם הוא יבין שהוא לא טוב הוא לא ישנה אלא יחכה שהחברה תפצה. אנחנו כלואים בעם חופשי וחופשיים בסביבה סגורה. עלינו להבין שכוחי ועוצם ידי ישנה

את החייל הזה. מה שעשיתי, לטוב ולרע, מאחורה. השאלה איך אני מסתכל על העתיד, ברצון לעשייה או במחשבה על בטלה. העניין זה שלא יגיע יום ואני אביע חרטה. אם אתה חושב שאתה לא בדרך הנכונה, תפרוש. זו לא בושה כל עוד זו החלטה נבונה. אתה אתה ואני אני, אל תהיה אנטי, ביחד אנחנו עולם, לבד נוכל לבנות אותו. אני לא חושב שלבד יש לנו יותר כח מביחד, אני חושב שלבד אין לנו מספיק כח כדי להיות ביחד, צריך להגביר. אל תהיה שאנן ותעשה שיעשו בשבילך, כח השינוי אצלך, רק תבדוק איפה הוא בך. "צדיקים מלאכתם נעשית בידי אחרים"

אל תהיה צודק, תהיה חכם. השאננות הורגת והבטלה חונקת, הצפייה מעוררת והעשייה משתלמת ומכשלת. קח אויר ותשאף קדימה, אך תזכור, בלי העבר שחקוק ביזכרוןך לא תוכל להתקדם. אין למחוק עבר, אלא להשאירו וללמוד ממנו. כל מעשה בסוף ישתלם, אל תתחרט, תשתדל. רק מטעויות אפשר ללמוד, אל תפחד, תקבל. מנפילות קמים ומתקדמים, ואם לא, כנראה שלא נפלת, כך מגשימים חלום. אולי הוא דמיוני, אך ברגע שהוא נעשה, הוא גשמי. חיך אל רעך תאהב את אחיך כי רק איתם, תוכל להגיע רחוק, לבד. עשייה היא שם המשחק. תטיל קוביות ולך אל האושר. ♦

ערן לביא

• י', דרך אבות

צביעות או השתדלות

אף אחד מאתנו אינו באמת אדם טוב (למעט יוצאי דופן מרשימים ונדירים). לכל אחד יש אינטרס מסוים שמונע ממנו להיות האדם המושלם שעוזר לכל אחד וטוב לכולם. בעיה זו היא שמפריעה לי מכיוון שהיצר הטבעי של האדם, כמו של חיה, הוא לדאוג לאינטרסים שלו. לעומת זאת, אנו בני האדם שונים מהחיות ואני חושב שזו אחת הנקודות בה אנו שונים מהן. אנו פיתחנו חברה שדוגלת בעזרה לזולת ובהוויה של טוב. השאלה שעולה לי היא בעצם: אם אני פועל לטובת אחרים אף על פי שאני יודע שאני לא רוצה, ועושה את הדבר שלא רציתי זה הופך אותי לאדם שמשתדל לעשות טוב או לאדם צבוע???

הרי איך אוכל להיות אדם טוב אם לא אתחיל מאיפשהו ואנסה? אבל אם אני באמת לא רוצה לעשות טוב מסיבות כאלה ואחרות אז על מי אני עובד כאן? (כנראה שבעיקר על עצמי). יש שיאמרו שאחרי המעשים נמשכים הלבבות ולכן גם אם בהתחלה עשיית הטוב היא פרי של צביעות בסוף היא תהפוך לאמתית, ויש שיאמרו הפוך. יש שיאמרו שהעשייה היא שריר ושגם אם בהתחלה זה לא אמיתי כיף וטוב, אז לבסוף כן נתחזק וזה יהפוך לטבע שלנו ולא לצביעות. אחרים יגידו שאם המטרה הושגה אז מה משנה המניע שלה העיקר שמעשה טוב יצא מכך ויכול להיות שאתה כן צבוע, ויש כאלה שיגידו שאין פתרון! אינני יודע את התשובה והפתרון האמתיים לשאלה זו אבל אני בטוח שכל אחד יכול לנסות למצוא תשובה ופתרון ייחודי משלו לעצמו.. ♦

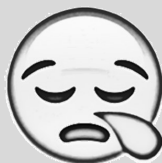
בכל שנה מחדש, הרכבת הקבוצה החדשה היא תהליך מסובך, ארוך, ולפעמים אפילו מתסכל. חשיבה ארוכה, החלטת החלטות, ואז השאלה הגדולה. כל התהליך בכדי ליצור קבוצה חדשה, מגוונת ומאוחדת. תמיד למצוא את האיזון בין האנשים השונים, ולוודא שיהיה טוב ומתאים לכולם. בסופו של דבר כל שנה יוצא משהו חדש ושונה לחלוטין. אני אחרי שלוש שנים בפרויקט. מכיתה י"ב, עברתי שלושה קבוצות שונות. שונות באנשים בתוכן ובאווירה. כל שנה אנשים משכבות שונות ומיישובים שונים, שמנסים לשבת בחדר וליצור משהו ביחד. אני, כמו כל אחד בפרויקט, נחשפתי למגוון לא יאומן של אנשים. זכיתי להכיר ולהתחבר לאנשים שבחיים לא הייתי זוכה לראות אפילו ברחוב. אנשים שאולי אפילו גרים ממש לידי, שכנים ממש, שהכרתי רק בזכות המסגרת הזאת. התחברתי לחברים שהיו כבר ולאנשים שלא ידעתי על קיומם, וזאת בזכות השוני בין הקבוצות לאורך שנים. אי אפשר אפילו להשוות בין השנה הראשונה שלי לשנייה. השנה הראשונה שבה נכנסתי לפרויקט מתוך הצעה פתאומית באולפנה, ע"י שמיניסטית נערצת ביותר. השנה הראשונה שברובה ניסיתי כל הזמן להבין מה אני עושה פה, עם האנשים האלה וליד מי אני אשב. כמובן שאי אפשר לשכוח את הפחד במה והניסיון להציג.

לעומת, השנה השנייה שלי, שזכיתי א' כל לעבוד עם שמיניסט שפיץ בטירוף, אפילו להתחזות בעצמי לשמיניסטית, ולהכין סרטון מדהים שהצחיק את כל הקהל ובסוף השנה ממש להעלם עם הלחץ של הבגרויות. כמובן שאין אפילו השוואה לשנה השלישית שבה ניסיתי להיות שמיניסטית כמה שיותר, לנסות למצוא את המקום שלי בקבוצה. ללמוד להיות מנהיגה שעושה ושאכפת לה מכל אחד ואחד. שנה שבה ממש התאהבתי בכל אחד והתאהבתי בפרויקט. הייחודיות של כל קבוצה גרמה לכל שנה להראות כל כך שונה, ובכל שנה השוני מציב בפניי קשיים חדשים שבסופו של דבר (בצפייה לאחור) מעבירים אותך תהליכים בונים שמשנים אותך כבן אדם. לפעמים אתה המנהיג ולפעמים אתה מונהג, לפעמים אתה צוחק ולפעמים אתה זה שאומר לכולם לשתוק, לפעמים אתה זה שיושב בטרקלין בשעות לא הגיוניות, בפיג'מה, כשיש לך בגרות למחרת ולפעמים, אתה זה שלא מבין את האנשים האלה שיושבים בטרקלין בשעות לא הגיוניות, בפיג'מה, כשיש להם בגרות למחרת. הזוי ואפילו מפחיד להתבונן על השנים האלו ולראות ממש במדויק איך השתנית בכל שנה ואיך האנשים השונים וה"פרויקטים" החדשים שינו אותך. אין ספק שעברתי שינוי, והרבה ממנו נבע מה"פרויקט". היו טעויות בדרך כמו שלכולם יש, אבל העיקר היה שבזכות האנשים ממשיכים ולומדים ומשנים. אין מקום כמו ה"פרויקט".. אני חייבת לו בגדול. ♦

אחרי שנים של עשייה מאומצת,
לילות ללא שינה וצחוקים בלי
גבול, לשמיניסטים של שנת
תשע"ה לא נותר אלא לענות על
השאלות הבאות:

1. איפה את/ה בשנה הבאה?
2. מה החלום שלך?
3. מה את/ה עושה בשביל להגשים את החלום?
4. אם היית דיסקאוקי - מה הייתה רוצה שישמרו עליך?
5. סיפור מצחיק מהפרוייקט..

אז יאללה בי

מיכל שלקסן

1. מדרשת עין הוציב
2. להיות מעצבת פנים
3. מסדרת את הסרקלין, תמיד.
4. את ההקלטה התא-קולית בואטסטאפ שג'ין הכניח לשלוח לי אכל אף פעם לא שלח.
5. בפגישה אחת, ישבתי ואכלתי כל הפגישה קורנפלקס ורק בסוף הסתכלתי בקופסת וגיליתי שהוא מפוצץ בנמלים.

בנימין פייפר

1. כחמדת
2. שחקן קולנוע
3. משחק בפרוייקט
4. הקלטות של מורגן פרימן מדבר
5. שיחקתי פינגווינית ששרה כמורתית

לירון לבדא

1. מכירת עלי
2. להיות הכעלים של מכבי לפתוח מסעדה משלי
3. כרגע אופה ומכשל הרבה בבית, ובעוד כמה שנים כשהיה לי רשת מסעדות מצליחה ברחבי הארץ, יהיה לי מספיק כסף כדי לקנות את מכבי בעו"ה
4. משפטי חכמה ותובנות לחיים

נתנאל ולוט

1. שיש במטה נוער באפרת.
2. שהיה רק טוב (-)
3. לא מספיק
4. מלא שירים וזיכרונות טובים
5. אחרי שסיימנו פגישה

בסרקלין בלילה, ראינו ג'ון מספריים על המעקה. בצחוק אמרנו לניצן (שם בדוי) לשים את היד על המעקה. כשיא התמימות היא שמה את היד על הג'ון ואז ראתה שיש שם ג'ון. היא צעקה כל כך חזק שהעירה את כל אפרת בערך..

שנאמרו בסרקלין בהשראת רוח הקודש של המקום.
5. שאלה קשה, היו המון כאלה. אני אבחר שילוב של רגע מעניין ומצחיק ומפדת. שנה שעברה הייתה פגישה של כולם בהמשך, שיחקנו בתחילת הפגישה הרוח נושבת, הייתי המון זמן באמצע המעגל והתחלתי להתייאש. לפתע ראיתי מרחוק כיסא פנוי שקרץ לי מאוד, ריכתי את כל הכוחות שנשארו לי ורצתי אל הכיסא. הבעיה הייתה שבינתיים מרב הספיקה לעלות עלי וקצת הפלתי אותה ממנו. ג'ון העניש אותי לעבור בין כל הנוכחים ולהכריז להם אחד אחד שאני 'טומטום'.

אהרן פרידמן

1. במכירה בעלי
2. שהפריקט לא יסגר, לטפט את הר קילינג'ר, לגדל זקן מגיב, לשרת ביחידת עוקץ עם כלב שקוראים לו רקטי ועוד הרבה...
3. מנסה לעזור איך שאפשר, צובר ניסיון בטיפוס הרים על ידי טרק בגיאורגיה בקיץ הקרוב, מגדל זקן, מפנסו על רועה גרמני מפתיד שקוראים לו רקטי.
4. הקטלה של שיחה של הומי ויג'ין.
5. בהצגה השנה, אני וערך דחפני את העגלה במערכון החסידי ונשארו מתחת לעגלה כל המערכון. היה ממש כיף לבסות ליצור קשר עין עם אנשים בקהל ולראות את הפרצוף שלהם כשהם קלטו אותנו.

אביגיל פרדמן

1. שירות לאומי ברחשי לב.
2. להיות במוסד
3. רואה פאודה
4. הצחקו של נהורא
5. בגלל שולוט רק עכשיו עבר סטס ; יצא לי להסיע אותו הרבה בזמן האחרון וכל פעם קורה משהו ייחודי ומיוחד. לדוגמה: נהגתי חצי דרך עם בגאוי פתוח כי ולוט לא הואיל בסובו להודיע לי שהוא פתח לי אותו או שהוא קפץ מהרכב באמצע הנסיעה כי היה חייב לזרוק משהו לפח ולא יכל להתאפק.

ירדן פרב

1. שיש (שנת שירות לפני צבא) ביפחת.
2. לטוס להודו למלא זמן ולהפוך ממש מגיבה כזאת.
3. האמת שאני לא עושה כ"כ שום דבר בשביל להגשים את החלום. חוץ מזה שיש לי בחדר קופת צדקה, שכל פעם שיש לי 10 אגורות, אני תורמת לעצמי לטיסה.
4. את הקול של רועי כהן עושה פינגוין כדי שברגעם שאני עצובה- אני אקשיב לזה ואתעודד.
5. שנה שעברה, לפני ההצגה, ג'ון הביא לי את אר, הקמע של הפריקט, (ארבה קטן מפלסטיק) כדי שאשמור עליו בזמן ההצגה כולי הייתי מאושרת ומוחמאת, ואז בגלל כל ההתלהבות כנראה, אכזתי את אר, כולם התחילו להילחץ, וישר התחילו בחיפושים בכל רחבי אפרת. אחרי שעות של חיפושים התייאשנו והחלטנו לזנוח. ג'ון הביע את זעמו כלפיי ואמר לי שהוא מאוכזב מאוד, ולא יכול לתת לי יותר לשאת באחריות כ"כ גדולה כמו לשמור על אר, ושקנה אר חדש לקבוצה ואני אפילו לא אוכל להסתכל או לגעת בן אחרי כמה חודשים, גילינו שג'ון מצא את אר, תוך כמה דקות והתביא אותו כדי ללמד אותנו לקח איך צריך להתנהג עם אר.

נאוה לזן

1. מכירה קדם צבאית לכיש אליאב, כהכנה לתפקיד בדובר צה"ל.
2. ללמוד מכל אחד בסביבתי וכך לגדול ולצמוח.
3. בעיקר מנסה לפקוח עניים ולראות את אנשים השונים.
4. אם הייתי דיסק אן קיי הייתי רוצה שישמרו עליי את הפתרון לסכסוך הישראלי פלשתיני.
5. בכיתה י, הייתי בפגישה של הפריקט באמצע השנה ונודע לאנשים בחדר שזהו היומולדת 16 שלי. כעבור בערך רבע שעה יונתן לוי, צועק מהחדר השני לדבר אינפלד שיכבה את האורות כמה שיותר מהר כי יש קצר או משהו כזה. כולנו נהיינו ממש מבוהלים לא הבנו מה קורה. פתאום ג'ון יוצא החוצה עם ערגלית (עוגייה קטנה), בערך בגודל חצי אצבע, אשר ממואלת שוקולד) וניקוק דלוק ושר "היום יום הולדת"...

אבישי לוי

1. עוד לא יודע
2. לשרת בשיטת 13
3. לא מספיק, אני מתאמן ומנסה להתכונן
4. תמונות של גופים חלומיים עם מוזיקת רקע של שר הסככות
5. בשישית, השנה הראשונה שלי בפרויקט (i-ט), העליו מופע מוזיקלי. עכשיו, צריך להבין שהייתי קצת נבוך כי אלו היו השכונות הראשונות שלי בפרויקט ורק התחלתי להבין כמה מדובר... אני קיבלתי את הדמות דבדסבא במחומר, ובחורה הראשונה היה בטקסט משפט אחד שהיה אפשר להבין אותו בצורה דו משמעית, ולא כל כך חינוכית. משהו על מלחמת דובים. או אני לתומי קורא את המשפט בטקסט, לוקח לי שנייה להבין מה קראתי ועוד שנייה לקלוט שכולם מתפוצצים מצחוק כולל אני

מרים מרכוס

1. מדרשת לינדנבאום
2. להקים מרכז קליטה חקלאי לאתיופנים
3. חושבת על זה
4. את כל הדברים ששכחתי מהילדות
5. לצלם סטואציה של מימונה עם אשכנזים שלא יודעים בכלל מה זה

נעמה אליאב

1. בית ישראל
2. לגלות מה החלום שלי, לטייל בכל העולם
3. נמצאת בפרויקט
4. כל מוסיקה שאי פעם נעשתה וסרטי שודדי הקרביים
5. הייתי שנתיים בפרויקט אפרת ואני גרה כאלון שבות

יורזן בן דמן

1. שנה הבאה אני הולך למכינת אדרת בעמק האלה
2. החלום שלי זה להיות שמח
3. החלום הזה הוא בעצם חלום מתמשך וזה לא שאני אגיע למטרה שלי, המטרה היא כל הומן להיות שמח! ואני עובד על זה ומשתדל להיות שמח ביום יום.
4. אם הייתי דיסק או קיי הייתי רוצה שיהיה עלי וברונת וחוויות טובות. את כל הדברים שאני שוכח בדרך כלל.
5. חוויה מהפרויקט- הכרתי ופגשתי אנשים מדהימים ומעניינים! וכיתי להיות חלק מפרויקט מסורף!!!

שי כהן

1. מכינת בני דוד עלי
2. לסיים את העולם הזה בידיעה שעורתי לקדם ולעשות טוב.
3. משתדל להקשיב וללמוד מכל אחד ועל ידי כך לממש את רצונם הסוב והטהור.
4. אם הייתי דיסק און קיי הייתי די פתוח להצעות. :)
5. הייתי מפתח 30 גיגה לאמת המוחלטת של העולם ו2 גיגה של סרטים והייתי קונה מחזיק מפתחות.
5. וית כחוש. ראה ערך סיגל.

יונתן בלאגן

1. עתניאל
2. להיות מאושר
3. גאור בהרבה סבלנות ותפילה ;)
4. תמונות של אנשים שאני אוהב
5. כשבת פרויקט כשהייתי חמשוש או שביעיסט אחד, שעלה לחונות בערבית כמוצ"י ש, עלה עם מכונסים שהיו הפוכות (יעני הריץ רץ מאחורה). זה היה מצחיק ברמות אחרות... מסתבר שהיה חושך בחדר כשהוא החליף מכונסים לפני ערבית. אחר הרגעים המצחיקים והמכוננים בחי.

יעל שושן

1. עושה שיש (שנת שירות לפני צבא) בעין הוציב
2. להיות מיילדת ;)
3. לא משהו מיוחד בנתיים - רק ממשיכה לחלום ;)
4. תמונות של אנשים מכל החיים שלי ולדעת כמה אנשים ראיתי בכל החיים.
5. בשנה שעברה איילתש ביקשה ממני לשחק בסרטון והייתי בטוחה שזה לא סיפור, אצטרך להגיד שלושה משפטים וזהו. ואז שלושה שבועות לפני ערב הסרטונים קלטתי שאני הדמות הראשית בכלל ..

שי גיצבורג

1. מכינה בעלי
2. להגיע לחובלים בצבא ואחר כך לעבוד באחת מהספינות הגדולות האלה שיש להם הכל.
3. מתאמן כדי להגיע לחובלים בצבא

מרב צביאל

1. קצת במדרשת לידנבאום ואז בצבא
2. להמציא משגר שמעביר אנשים ממקום למקום בשניות
3. הייתי כשיעור אחד של מגמת פיזיקה אבל עברתי להיסטוריה
4. זיכרונות אדירים מהפרויקט!
5. שנה שעברה בפגישה של כולם בהמשך שיחקנו הרוח נושבת. הגעתי לכיסא פגיו וכבר התחלתי לעלות עליו ואז לירון רץ ודחף את הכיסא כדי לנצח. עפתי על הגב ומלא כיסאות נפלו עלי וזה קצת מביך ומצחיק... לפחות זה נשאר כפאזידה של לירון יותר מפאזידה שלי ;)

4. שירים של coldplay כי הם אדירים ופקודות של מבצעים סודיים כי זה מעניין
5. לפני כמה ימים, ב 3:30 לפנות בוקר היינו בדרך חזרה מערב סיום של השמיניסטים בים. בהגתי, לקחתי פגיוה ופתאום אני שומע בום. פוצץ בגלגל. לאף אחד לא היה מושג מה לעשות. מול שג'ון ומי שהיה איתו היו מאחורה בדיקן כשהיה את הפוצץ.
- ג'ון הסתובב וכשהגיע התחיל להסביר מה עושים. כשהגיע הוטן לסובב את הברגים כדי להוריד את הגלגל, הם לא הסתובבו. זה היה מוזר. לא אמור להיות מסובך לסובב בורג.
- אחרי הרכב מאוד זמן, בדיקות באינסרנט ואחרי שהצלחתי להלחץ את ההורים שלי ב4:30 בבוקר, גילו שיש כיסוי על הכורג שצריך להוריד לפני שמתחילים לסובב את הכורג.
- אחרי עצירה של בערך שעה וגלגל שהחלף, יכלנו להמשיך לבסוע.

או כשניו אפשר להגיד שלמדתי בזכות הפרויקט(ג'ון) איך להחליף גלגל. אני רוצה להודות לכל מי שהיה שם ועזר לספל בפוצץ ולהתנצל על העיכוב.

הפרויקט מנקודת מבט שונה

תמיד הייתי גאה להיות חלק ממשפחת לנדאו. בתור ילד קטן תמיד נהניתי מתשומת הלב שקיבלתי מאנשים ברגע שהם גילו שאני חלק ממשפחה של 12 ילדים. גם נהניתי שחברים של אחים שלי או סתם אנשים שקשורים איכשהו למישהו מהמשפחה שלי התלהבו שגילו שאני חלק מ'לנדאו'.

עם הזמן, כשגדלתי וגם כנראה כשהתבגרתי קצת, הגאווה בלהיות חלק ממשפחת לנדאו נהייתה יותר משמעותית בשבילי. הכמות הגדולה במשפחה שלי יצרה גם מגוון אנשים שונים. כל אחד מהמשפחה שלי הוא 'לנדאו', באופי ובמראה, אבל גם לכל אחד יש את 'הנישה' שלו, את האופי המיוחד שלו, את המנהגים הייחודיים שלו, ואת הדברים שלו שהוא עוסק בהם. לכולנו יש חוט שמקשר בינינו אבל לכל אחד יש את המקום האישי שלו בחוט, שמשמש בשבילו ביטוי עצמי ואישי. אני אוהב מאוד את השילוב הזה בין הביטוי האישי והעצמי של כל אחד במשפחה שלי, לבין השייכות של כל אחד לאופי המשפחתי. השילוב הזה מאפשר לכל אחד במשפחה למצוא את המקום הנכון והנוח שלו, עם הביטוי העצמי והאישי שלו, ובנוסף להיות חלק בלתי נפרד מ'לנדאו' (לאחרונה גיבשנו תאוריה שיש לנו שלוש קבוצות בין האחים, אבל אני לא ארחיב על זה). ה'גיוון' הזה בא עם אתגרים של להסתדר אחד עם השני למרות השוני, אך גם עם יתרונות שכל אחד מאתנו מוצא חיבור שונה עם כל אח, בהתאם למכנים המשותפים, ויש לך סוג של 'צבא' של אנשים שאתה יכול לפנות אליהם לעזרה, תמיכה, או ייעוץ, ולכל אחד יהיה משהו משלו להציע.

עכשיו אני אשנה כיוון טיפה, (אני יודע שאתם תוהים כרגע האם יש קשר בין הכותרת לתוכן. אני אנסה להגיע לזה בסופו של דבר, אני מקווה שאהיה ברור מספיק). משהו שלמדתי במהלך תקופת התיכון שלי, ואני ממש לוקח אותו לעצמי לחיים, הוא לעשות הפרדה בין דברים מסוימים, ולהגיע להבנה שלא הכול שחור ולבן. דוגמא מפגרת שאולי תעזור- יש לי תפוח, שיש לו חלק רקוב, אני יכול מצד אחד לזרוק את כל התפוח לפח, מצד שני אני יכול לעשות הפרדה, להבין שבגלל חלק קטן לא כל התפוח רקוב, להוריד את החלק הלא טוב, ולאכול את החלק הטוב. אני משתמש הרבה פעמים בהרבה תחומים בחיים שלי 'בהפרדה' הזאת. אחד התחומים שבו אני משתמש בהפרדה כזאת הוא, (ועכשיו אני חוזר למשפחה שלי) למידה וחיקוי של אחים שלי. יש מעליי שישה אחים, מה שאומר שיש לי הרבה אנשים שיש לי הרבה מה ללמוד מהם, והם יכולים לשמש לי כמודל לחיקוי. אני לא חייב לחקות את אחים שלי באופן גורף, יש לי את האפשרות ללמוד מהטעויות שלהם כדאי לדעת מה לא לעשות, להפריד בין דברים מסוימים שיתאימו לי לבין כאלה שלא, לקחת וללמוד מאחים שלי דברים שאני בוחר שהם יהיו גם אצלי. אני לוקח (או שכבר לקחתי) מכל אח דברים שאני רוצה בהם, ואני חושב שיהיו נכונים ומתאימים לי. זה אחד הדברים הכי משמעותיים בעיניי בלהיות חלק מהמשפחה שלי.

עכשיו, אני אצדיק את הקשר של הכותרת לכתבה. למי שלא יודע, אני הרביעי במשפחה שלי בפרויקט, ואם אני לא טועה, היו רק שתי שנים מתוך 10 שלא היה לנדאו בפרויקט. בהמשך למה שכתבתי מקודם, הפרויקט זה אחד הדברים שאחים שלי עשו שבחרתי לאמץ לעצמי. חווית הפרויקט שלי התחילה באזור כיתה ד', כשהלכתי לראות את אח שלי ◀

◀ מכבב בתור אחשוורוש (נראלי) בהצגה הראשונה של הפרויקט. אני חושב שזאת הייתה אחת החוויות הכי מצחיקות שהיו לי בתור ילד קטן. עם הזמן, הלכתי לעוד ועוד אירועים של הפרויקט (הצגות, ערבי סרטונים, וכו'), ובכל פעם מחדש נהניתי, צחקתי, וקינאתי באחים שלי כשראיתי אותם כל כך נהנים ונמצאים בדבר כל כך גדול. חוץ מההצגות, ראיתי את העבודה שלהם דרך הבית, שאימא שלי התלוננה שהם לא בבית כי הם כל הזמן בפרויקט, מה שהגביר את הרצון שלי להיות בפרויקט, (לא בגלל שאימא שלי התלוננה;) כי אם אחים שלי משקיעים כל כך הרבה זמן במשהו, כנראה זה לא סתם. ואז הגעתי לתיכון, והגעתי לגיל המתאים להיות בפרויקט. הגעתי לפרויקט ממש לא בדרך הקלאסית שבה הרוב מגיעים לפרויקט, שאיזה שמיניסט/שביעיסט פונה אלייך פתאום, ואז כמובן עוברים את התהליך הראשוני של ההיכרות, פגישות הפתיחה, וכו'. כשהייתי בחמישית, שמעתי שפותחים קבוצה של הפרויקט ט', ישר קפצתי על ההזדמנות והלכתי לפגישות ההיכרות (לא פנו לאנשים באופן ספציפי, אלא "מי שבא ברוך הבא"). השנה הזאת בפרויקט הייתה מאוד כושלת וזוועתית. ג'ון יעיד על כך, וגם מרב, נעמה ומרים (אני והן השרידים היחידים מהקבוצה הזאת). מה שהוביל לכך (ועוד כמה סיבות אחרות) שבתחילת השישית החלטתי שאני עוזב את הפרויקט, כי זה לא היה מה שחיפשתי, וסיכמתי עם ג'ון שאולי בתחילת השביעית אני אהיה איתו בקשר. בסופו של דבר החלטתי בקיץ בין השישית לשביעית, שאני רוצה לחזור ולנסות שוב, אז יצרתי קשר עם ג'ון, ישבנו, וסיכמנו שאני אהיה ב'פרויקט אפרת'. לקח לי זמן להשתלב ולהרגיש חלק, ולקח כמעט חצי שנה עד שהבנתי מה המקום

שלי ומה אני צריך לעשות מבחינה חברתית, ומבחינת עבודה מעשית, כדי שאני אתן לפרויקט, והפרויקט יביא לי חזרה. אני הופתעתי לגלות שמה שקיבלתי מהפרויקט עלה על הציפיות שלי. קיבלתי כלים במגוון תחומים שונים (עריכה, משחק, כושר ארגון ועוד..), כלים חברתיים, איך לעבוד עם אנשים בצורה נכונה ונעימה, להסתדר ולהתחבר לאנשים ששונים ממני בגיל ובאופי, וכמובן שכל הכיף של העבודה והעשייה ביחד, והסיפוק שבסוף, היו מאוד משמעותיים בשבילי. השיא של כל זה בשנה שעברה היה בשבילי בסוף השנה בעבודה לקראת המסעדה, במסעדה עצמה, ובשבת סיום בסוף, שנתנו לי להרגיש את מה שחיפשתי, והייתה לי תחושה שמה שהיה לאחים שלי היה גם לי. כמובן, שהשנה הזאת (שמינית) גם הייתה לי מאוד משמעותית, ואפילו יותר משנה שעברה. העבודה הייתה הרבה יותר קשה ומאומצת, אך גם הביאה סיפוק יותר גדול, והחיבור והכיף של לעבוד עם כל כך הרבה חבר'ה טובים וחמודים עשה לי שמח בלב. השנה עדיין לא הסתיימה לי (אני כותב אחריי ההצגות של אפרגוש, ולפניי המסעדה של אפרת), ואני מקווה ומאחל לקבוצה שנצל את מה שנשאר כרגע בצורה הכי טובה, נעבוד יעיל ונכון, עם הרבה כיף וצחוקים, ובעז"ה גם נגיע לתוצאות טובות בסיום במסעדה, ולסיפוק שלאחר עבודה קשה. מאחל לכולם בהצלחה רבה שנה הבאה, בכל מה שתעשו, ואם תמשיכו בפרויקט (בהנחה שהכול יסתדר והפרויקט ימשיך בעז"ה), מאחל לכם שתעבדו ביחד בצורה יעילה, טובה, כיפית, והכי חשוב- עם המון צחוקים! ותחוו חוויה משמעותית ובונה. ♦

חצי הכוס המלאה של המוות

היונים הן הבנות של המוות,

עשויות מכיסופין,

משאירות אחריהן שובל דק של געגוע,

וצחירות חדשה בנשימה קרה של מנטה.

הבנות של המוות צחורות וענוגות,

קוראות בשמי,

רוצות שאלך איתן.

אך את חוסמת את העורקים,

ומנשקת את שפתיי הקרות בנשיפות

חמות.

המוות שרה לי ברוך,

ואני מתמסר אליה ואל בנותיה הטהורות,

עד שאני זוכר רק את שמי.

אבל את כולאת את נשמתי,

מחזירה לי את הדופק בייאושך,

ופתאום אני נזכר שהבטחתי.

אני מחזיר לנשימתך החמה,

ופוקח את עיניי.

עכשיו כבר אין בי פחד מהמוות,

אך היונים תמיד שם,

קוראות בשמי. ♦

נעמה הולך?

נעמה אליאב

• י"ב, נווה חנה

אם נדבר קצת

פסיכולוגיה,

נתעמק בזה יותר.

מאיפה זה מגיע,

למה זה משנה.

הנה שיח ברמה.

אם נחקור ערכי

גאוגרפיה,

ומה זה אומר.

נבין שוני משוגע ו-

אם נדבר אידיאולוגיה, כמה אני טוב יותר.

ונבין את האחר.

שוב נחזור להציע,

למה הוא טועה.

אם נפשיט קצת

פסיכולוגיה,

וקצת את האחר.

מילים מילים מילים,

משקולת ונוצה.

ומה אני רוצה.

מדברים, מדברים,

לא באמת חשוב על

מה. ♦ וענו, ומבין.

כי אנחנו חכמים,

בעלון הקודם נפלה טעות בבית המסכם בשיר של רועי ריפס. הבית הנכון הוא:

בעולם שבו עץ הוא עץ

ופלי הוא פלי

אני לבד, וקר לי,

ואין לי כלום

מלבד הנקמה בגורל

דרך המים הכחולים

שבים הסוער

אני צולל

וחוזר לטבע.

אודליה רונשטרק

• מפקדת בנתיב

לילות ארוכים בטרקלין, התפאורה בבית ספר בגבעה הצהובה, חזרות, פגישות צוות, כתיבה, צילומים, עריכה, שבתות, פגישות בהמשך, חסויות, לתלות פרסום, לחלק עיתונים, טיול שמייניסטים, חזרות גנרליות באולם, להתקשר לאנשים כדי למלא אולם, תחושת הלחץ והאדרנלין כשעולים לבמה, הניקיונות שאחרי ומה לא...!! כל הדברים האלה - מי שלא היה בפרויקט בחיים לא יבין, לא משנה כמה ננסה להסביר..

מאיפה אני אתחיל? בתקופה שהייתי בפרויקט למדתי, ונחשפתי לכל כך הרבה - על עצמי ועל החיים בכללי. דברים שחשבתי שהם בלתי אפשריים, ראיתי שבחברה שיש כאן, עם הלב הענק, והרצון- הכול אפשרי. אם זה העבודה שאנחנו עושים בשעות לא שעות, ואם זה הקשרים שנרקמים במהלך העבודה עם האנשים הכי לא צפויים.. אני יכולה לכתוב על כמה שהפרויקט מדהים, ולמלא בעצמי עיתון שלם, אבל נראה לי שאתם מבינים את התחושות האלה, ואני פשוט אספר קצת

< הידעת >

חיים (יוג'ין) סויד

• י"א, אורות יהודה

הפעם חוקים:

- ◆ בצרפת אסור לקרוא לחזיר בשם "נפוליאון" (מזל שלחזיר שלי קוראים לוואי)
- ◆ באלבמה אסור להתאגרף עם דוב ("אדוני השופט נשבע לך שהוא התחיל")
- ◆ חל איסור למות בתוך בניין הפרלמנט הבריטי (מה העונש? הוצאה להורג?)
- ◆ בחלקים מסוימים בבריטניה, אסור לכלבים לנבוח אם שוטר ביקש מבעליו להשתיק אותו (הכלב הוא ידידו הטוב ביותר של האדם עד ש..)
- ◆ באיווה שבארה"ב אסור לסוסים לאכול מטפי כיבוי (רגע... ולאנשים מותר?)
- ◆ בבולטימור שבמרילנד אסור לקחת אריה לקולנוע (ניסיתי, וגם בארץ אסור...)
- ◆ בארקנסו אסור לשים תנינים באמבטיה. ("אז קילחתי אותו בכיור"...)
- ◆ בקולומביה הבריטית אסור להרוג ביגפוט (וחדי קרן מותר?)
- ◆ באוהיו אסור לגרום לדג להשתכר (זה ידוע שברגע שטונה משתכר הוא לא רואה בעניים.. משוגעים הדגים האלה)
- ◆ בפנסילבניה אסור להירדם על מקרר מחוץ לשטח הבית (עוד משהו שאפשר להוסיף לרשימה של דברים שחייבים לעשות לפני שמתים)
- ◆ במדינת אלינוי אסור לדוג אם אתה יושב על צוואר של ג'ירפה (טוב אני ויתרתי, הם הגזימו)

על חוויה משמעותית שהייתה לי.. בשנה אחרי יב' למדתי במדרשה בירושלים, ובדיסק בשנה הזאת נפתחה קבוצה חדשה של הפרויקט - 'פרויקט-גוש'. שנת שיא של הפרויקט, כי באותה שנה פעלו בו זמנית 3 קבוצות, (וג'ון היה עובר בין כל הקבוצות ממש כמו סופרמן..) לעניינינו, זכיתי להיות חלק מהקבוצה החדשה הזו, ולעשות

דברים בדרך אחרת ממה שהכרתי עד אז. עמית, רינת, עמוסי ואני התחלנו קבוצה חדשה מ-0. זה היה מאתגר יותר ממה שחשבתי, כי זה לא כמו כל שנה רגילה בפרויקט שיש חצי חדשים וחצי ותיקים- כי כולם היו חדשים. זה דרש ממנו להראות לחברה האלה את ההבדל בין הפרויקט לבין כל תנועת נוער רגילה. אני אישית זכיתי להכיר קבוצה של בני נוער מחוץ לאפרת, חמודים, מצחיקים, עם רצון טוב. זה היה מעניין ומרענן להיות עם אנשים שרואים את הפרויקט מזווית אחרת, חדשה, עם רעיונות שונים ומגוונים. זה הרשים אותי לראות מהצד השני כמה חברה התחברו, נתנו מעצמם והשקיעו במשהו לגמרי חדש בשבילם. בסוף שנה קיבלנו החלטה לא להעלות את המופע, והפרויקט חזר להתמקד ב-2 קבוצות עיקריות אבל אני שמחה על ההזדמנות שהייתה לנו להרחיב את הפעילות של הפרויקט, ולגעת בעוד אנשים. בשבילי זה גם נתן עוד זמן לפרויקט להיות חלק מהחיים שלי ודחה בעוד קצת זמן את הפרידה. ◆